

pligtig en Skat, der udtrykkes ved Portioner. Nu har Esbjerg Ligningskommission ved indeværende Aars Ligning bestemt, at al Indtægt indtil 900 Kr. skal svare 4 Portioner af hver 100 Kroners Skatteindtægt. Videre har den bestemt, at af de højere Indtægter svares $4\frac{1}{2}$, $4\frac{3}{4}$ Portioner osv., af 2,000 Kr. 5 Portioner osv. Naar der derfor i Aar er fastsat, at ingen bliver ansat til at svare mindre end 4 Portioner, eller altsaa 6,56 Kr., er det ene og alene Ligningskommissionens Flertal, der har bestemt dette. Kommissionen har fastsat, at der af de mindste Indtægter skal betales 4 Portioner, den kunde have sat 3 Portioner, 2 Portioner, den kunde have sat $\frac{1}{2}$ Portion. Vedtægten har, ganske imod det ærede Medlems Oplysning, intet som helst derom. Den siger kun, at Skatten skal lægges portionsvis, hvor mange Portioner hver enkelt Skatteyder eller en hel Klasse af Skatteydere skal betale, derom har Skattevedtægten ikke et eneste Ord, det bestemmes alene af Ligningskommissionen.

Det ærede Medlems altsaa fuldstændig urigtige Paastand er i øvrigt saa meget mærkeligere, som Ministeriet netop udtrykkelig har nægtet at optage i Vedtægten noget som helst om en Skala, der skulde følges af Kommissionen. Da Vedtægten indsendtes til Stadfæstelse, lød Forslaget om Skatteportionerne for de enkelte Skatteydere paa, at disse Portioner skulde ansættes efter „en nærmere fastsat Skala“. Ministeriets Svarkrivelse erklærer, at dette ikke kan stadfæstes. Disse Ord om en nærmere fastsat Skala maa udgaa, thi Skatten skal lægges efter hver enkelts Formue og Lejlighed, efter den enkelte Skatteydere hele økonomiske Stilling, som det er udtrykt i Købstadkommunalloven. Vedtægten har altsaa ikke fastsat en Skala, hvorefter Ligningskommissionen maa rette sig, ja, Ministeriet har end ikke villet stadfæste en Vedtægt, der omtaler Vedtagelsen af en saadan Skala som noget, der kunde følge i Fremtiden. Altsaa det ærede Medlem sagde, at vedkommende Kommission eller hans Partifæller, der ere Flertal i denne, ere bundne af en Skattevedtægt, der foreskriver, at de laveste Skatteydere skulle svare 4 Portioner, 6 Kr. 56 Ø., og at hans Partifæller i sin Tid kæmpede drabeligt derimod, og nu lide under, hvad Højre og Venstre den Gang i Fællesskab vedtog. Sandheden er, at Vedtægten intet som helst indeholder om en saadan Skala, ja, at Ministeriet endog har nægtet Stadfæstelse paa et Par Ord, der satte

som en Mulighed, at en saadan Skala en Gang kunde blive fastsat og vedtaget.

Da det ærede Medlem docerede sin Viden, har jeg rimeligvis set noget skeptisk ud eller smilet, fordi det, skønt jeg naturligvis ikke dengang havde Esbjerg Skattevedtægt ved Haanden eller overhovedet havde læst den, var mig ret utroligt, at en Indenrigsminister nogen Sinde skulde have stadfæstet en Skattevedtægt, der saaledes fastsætter en bestemt Skala, idet dette jo ganske strider imod Bestemmelserne saavel i Landkommunalloven som i Købstadkommunalloven. Det ærede Medlem udtalte i den Anledning til mig følgende, der ogsaa nu foreligger i det trykte Referat: „Den ærede Minister ryster paa Hovedet og er glad, han er glad i sin Uvidenhed, han kender slet ikke det, han har talt om.“ Men hvor er altsaa Uvidenheden? Ja, det ærede Medlem stod den Aften meget stor og meget bred i sin Uvidenhed, medens han samtidig gav sig Mine af, at han her fremførte en Sandhed, som skulde modbevise mine Udtalelser og knuse dem. I et Tilfælde som det her foreliggende maatte det dog ellers særlig gælde om at have sine Papirer i Orden, det maatte her særlig gælde om at vide Besked med, hvad man vil paastaa. Det ærede Medlem bør erindre, at det, under saadanne Forhold, som her forelaa, at fremsætte en løs Paastand her i Salen, hvor der er al Rimelighed for, at den vil blive modsagt og modbevist, er eller burde være noget ganske andet end at fremsætte den Art Paastande, stille sig højt paa Piedestal og tilskrive sig en Række store glørværdige Sejre hjemme i sin egen Presse, hvor man selvfølgelig kan sikre sig, at Sagerne aldrig blive belyste fra anden Side. Man kunde sige: Gaar det saaledes med det grønne Træ, hvorledes gaar det saa med det tørre? Naar det ærede Medlem ikke er forsigtigere med den Art Paastande her i Salen, hvor han vilde fremsætte dem for at bevise, at et andet Medlem, der har haft Ordet — i dette Tilfælde jeg — har talt uden at vide Besked, har fremsat aldeles urigtige og falske Paastande, hvorledes gaar det saa med de Paastande, der blive fremsatte i det ærede Medlems Partiorganer, paa Partimøder osv.?

Jeg sigter naturligvis ikke det ærede Medlem for bevidst at have fremsat denne sin urigtige Paastand over for mig. Hvis den var bevidst, hvis det ærede Medlem virkelig havde kendt den Skattevedtægt, hvorom han her vilde belære Tinget og mig, ja saa maatte hans Udtalelser jo stemples med et Udtryk, som jeg nu ikke